• TO JE VRAŽDA, NAPSALA •

Reklama na vraždu

Donald Bain, Jessica Fletcher

Dan Howerstein přecházel tam a zpět před dvěma uniformovanými strážníky, kteří střežili dveře místnosti. „Musíme to dnes dokončit," vztekal se. „Měli jsme šanci vlézt se do rozpočtu s rezervou. Nechápu, proč jste museli stopnout celý provoz. Stráže stojí u každého vchodu, jsme tu prakticky uvěznění, tak nás snad aspoň můžete nechat dodělat ten spot."

Jeden strážník si odkašlal do dlaně a utřel si ruku o nohavici. „Už jsem vám říkal, pane Howersteine, že k tomu nemám pravomoc. Jen plním příkazy. Detektiv, který to tu má na povel, trvá na tom, aby nikdo neopustil místnost." Z kapsy bundy vytáhl kapesník a zatroubil do něj. „Zatracená rýma," postěžoval si kolegovi.

„Hlavně nekýchej mým směrem, Same," zamračil se kolega. „Nechci být zase nemocný. Náš prvňáček hned všechno chytne."

„To je přece směšné," vrátil Howerstein hovor k aktuální situaci. „Proč jste museli uzavřít celou budovu?"

„Je to místo činu, pane," vysvětlil Sam, když si utřel nos. „Stala se tu vražda. Musíte se podrobit výslechu."

„Ale já byl na place, což mi dosvědčí minimálně třicet lidí. Navíc mám večer domluvenou pracovní schůzku. Nemůžu si dovolit ztrácet tady čas."

„My vás chápeme, pane," ujistil ho druhý strážník, „ale je nutné dodržovat postup. Posaďte se, odbavíme vás, jak nejrychleji to půjde."

„Neuvěřitelné," brblal Howerstein a s roztaženýma nohama a pěstmi vraženými do kapes džínsů se rozplácl na židli u zdi.

Na mé nouzové volání zareagovala policie promptně. Okamžitě shromáždili zbývající členy štábu a zaměstnance agentury – s výjimkou těch, kteří už to pro dnešek zabalili – a zavřeli je do několika místností, zatímco se provádělo ohledání místa činu.

Zpráva o Betsyině vraždě se roznesla budovou. Nemohli jsme to s Gradym říct na sto procent, ale odhadovali jsme, že byla zabita právě tou hřebíkovačkou nalezenou ve vozíku, za nímž se skrývalo její tělo. Jak jsme hýbali vybavením a vozíky, úplně jsme zničili místo činu. S tím už se ovšem nedalo nic dělat. Neměli jsme tušení, že se jedná o místo vraždy, dokud jsme neobjevili mrtvolu. Při čekání na policii jsem se snažila zrekonstruovat to málo, co šlo. Po straně místnosti a poblíž těla zůstaly v nánosu pilin zřetelné stopy bot se špičatou špičkou. Nepatřily ani mně, ani Gradymu. Ani je nezanechaly Betsyiny tenisky.

Ten, kdo ji zabil, se snažil oddálit objevení těla tím, že před ni navršil všechno to vybavení. Natáčení mělo probíhat ještě několik hodin a v případě nutnosti pokračovat další den. Kdybychom nepátrali po Frankovi, Betsy by celou dobu zůstala ukrytá.

Počkala jsem u těla, dokud nedorazila sanitka a první členové policejního sboru. Zatímco záchranáři zjišťovali, zda je Betsy skutečně mrtvá, vysvětlila jsem policistům situaci a zdůraznila, že ačkoli vražda je nepochybně závažná věc, můj prasynovec je stále nezvěstný. Žádala jsem, aby nařídili poplach, který se vyhlašuje, když se pohřešuje nezletilý.

Grady zatím pokračoval v pátrání po Frankovi a do hledání zapojil ještě několik lidí ze štábu, aby pročesali každou kóji, kabinu a kancelář, které produkční společnost využívala. Akci ukončil příjezd policie, ta Gradyho odvedla do jiné místnosti. Chtěla jsem ho následovat, ale zarazili mě.

Opřela jsem se o polstrované opěradlo židle a zavřela jsem unavené oči. Dolehlo na mě vědomí, že jsem držela zápěstí mrtvé Betsy – když jsem zkoušela pulz a obávala se, že je to Frankova paže. Přestože mi bylo Betsy líto, vzlykla jsem úlevou, že tělo za naloženým vozíkem nepatřilo Frankovi.

Navzdory tomu, že se Frankie stále pohřešuje, jsem se snažila nepodléhat panice, myslet pozitivně, jenže myšlenky mi nekontrolovatelně vířily hlavou. *Určitě je v pořádku,* snažila jsem přesvědčit sama sebe, ale optimistické úvahy drtila realita, že můj milovaný prasynovec je někde neznámo kde, sám a daleko od ochrany milující rodiny. Je to bystrý chlapec, ovšem

je mu pouze devět a v takovém věku se rozhodně nedá očekávat, že dokáže uvažovat jako dospělý. Třeba se bál, že na natáčení lelkoval déle, než měl, a usoudil, že když se schová, vyhne se trestu. Dítě by něco takového mohlo napadnout, nebo ne?

Stal se snad svědkem vraždy a utekl? Tahle možnost mě děsila. Víme, že do té místnosti v určité chvíli vstoupil, našli jsme tam jeho sluchátka. Je teď snad schovaný někde v budově, příliš vyděšený, aby o sobě dal vědět, z obavy, že po něm pátrá vrah? Při té představě jsem se otřásla a zavřela jsem oči. Žádné dítě by nemělo zažít tak silný strach.

Zoufale jsem se držela myšlenky, že je stále poblíž. Mám policii navrhnout, aby do hledání zapojili psy? Frank psy miluje. Představila jsem si hrdého vlčáka nebo dobrmana, jak čenichají kolem, dokud Frankieho nenajde, a jeho radostný výskot a úlevu, když vyběhne ze skrýše do otevřené ochranitelské otcovy náruče.

Možnost tak šťastného konce mi dodávala útěchu, ale uvědomovala jsem si, že jde pouze o výplod vybuzené fantazie. Ovšem na alternativu jsem nechtěla ani pomyslet. Přesto jsem jí neunikla. Narazil Frank na vraha při činu a stal se obětí únosu? Pokud ano – a já se modlím, ať to není pravda – znamená to, že se Frank ocitl ve smrtelném nebezpečí.

Kde je Grady? Odvedli ho do jiné místnosti. Přitom by měl koordinovat pátrání po zmizelém synovi. Situace začínala připomínat noční můru. Snad aspoň informovali Donnu. Možná s ní Grady právě teď mluví po telefonu a společně se snaží přijít na to, kam se mohl Frankie podít.

S pevně semknutými víčky jsem se utápěla v podobně zmatených myšlenkách, když mě do přítomnosti vrátil hlas druhého asistenta režie, Davea Fitzpatricka. „To vy jste ji našla, paní Fletcherová?“

Otevřela jsem oči a rozhlédla se kolem sebe. Vytěsnila jsem vše, i to, že v místnosti jsou i další osoby. Včetně Fitzpatricka a mě nás tu byl zhruba tucet, některé jsem poznávala jako členy štábu, ale neznala jsem jejich jména. Pár lidí stálo u okna a tlumenými hlasy o něčem diskutovali. Další seděli u stolu, někteří podřimovali, dva hráli oběšence. Nikdo z nich Franka neviděl. Za jiných okolností bych je obcházela, mluvila s potenciálními svědky, kteří by mi mohli prozradit něco o Betsy a kteří mohli mít motiv ji zabít. Jelikož mě pohltilo Frankovo zmizení, vytlačila jsem Betsyinu vraždu z mysli.

Na co se mě Dave ptal? Ach ano, jestli jsem ji našla já. „Ano,“ konečně jsem mu odpověděla.

Přihladil si knírek palcem a ukazovákem. „Zaslechl jsem, že ji někdo zabil hřebíkovačkou. Je to pravda?“

„Myslíme si to. Zrovna v tom vozíku, kterým bylo její tělo přiraženo, jedna ležela.“

„Jak jste ji, hm, myslím Betsy, vůbec objevila?“ vyzvídal.

„S Gradym jsme pátrali po Frankovi, ale našli jsme ji.“

„Nebudu tvrdit, že jsem ji měl v oblibě, jenže i tak mi přijde příšerné… no, však víte.“ Odmlčel se.

„Samozřejmě,“ ujistila jsem ho, i když mi připadalo zvláštní, že to někdo vůbec vyslovil. „Nikdo si nezaslouží stát se obětí vraždy.“

„Vážně se do něj pustila, že jo?“

Narovnala jsem se a zamračila se.

„Musel z ní mít pořádný vítr,“ pokračoval Dave.

„Co chcete naznačit?“

„Netvrdím, že jí to udělal úmyslně, nic takového, ale kdyby na něj zase vyjela tak jako dopoledne, umím si představit, chápete, že se bránil.“

„Chcete snad říct, že ji zabil můj devítiletý prasynovec?“ Měla jsem co dělat, abych ovládla hlas, ale moc se mi to nedařilo.

„No tak prr,“ chlácholil mě Dave a zvedl ruce. „Nic takového jsem přece neřekl. Ale zmizel, nebo ne? Ptala jste se každého, jestli jsme ho neviděli. Možná ho vyděsilo, co provedl, a utekl.“

„Mohl se polekat z úplně jiných důvodů,“ namítla jsem zlostně. „Nemůžu uvěřit, že vás něco takového vůbec napadlo. Vždyť je to dítě. Doufám, že neroznášíte podobné drby.“

„Já s tím nezačal.“

„Ták? A kdo tedy?“

„No víte, někteří chlapi, co byli ráno u toho, když…“

Rozhlédla jsem se. Ačkoliv všichni náš rozhovor jistě slyšeli, teď se záměrně dívali jinam. „A oni obviňují Franka z vraždy Betsy?“

„Ne, kdepak, jen říkali, že kdyby tak ječela na ně, umějí si představit, že by…“ Nedokončil.

„To je neslýchané.“ Odstrčila jsem židli a odhodlaně zamířila ke dveřím. „Strážníku,“ zamžourala jsem na jeho jmenovku: M. LASKER. „Strážníku Laskere, jmenuji se Jessica Fletcherová. Trvám na tom, že musím okamžitě mluvit s detektivem, který zde velí. Je to naléhavé.“

„Uklidněte se, madam," vložil se do toho druhý strážník. „Detektiv pracuje tak rychle, jak to jde."

Přečetla jsem si jmenovku muže, který na mě promluvil. „Vy jste strážník Rubins?"

„Ano, madam, ale nemůžeme vám zavolat detektiva. Všichni musejí počkat, až přijdou na řadu, což chvíli potrvá. Takže… ták… ch… hepčí…," kýchl.

„Na zdraví."

„Děkuji," pronesl s nosem v kapesníku. „Prosím, běžte se znovu posadit a počkejte, až vás zavoláme."

„Vy mi nerozumíte," nedala jsem se. „Někdo tady šíří nehorázné pomluvy a já mu to chci okamžitě zatrhnout."

„Ano, jistě, vždycky se objeví dohady," pokýval hlavou strážník Rubins a prohlášení ukončil zakašláním.

„Prosím, vyslechněte mě," vyhrkla jsem. „Tohle je důležité. Můj prasynovec se pohřešuje. Je mu teprve devět. A teď někteří –" Bezmocně jsem potřásla hlavou. Nemohla jsem snést, že si někdo myslí, že by Frankie byl schopen vraždy. „Někteří lidé naznačují, že utekl, protože… Říkají, že třeba neúmyslně ublížil slečně Archibaldové. Což je samozřejmě naprosto směšné. Frank by nic takového neudělal. A čím dřív ho najdeme, tím rychleji se celá záležitost vyjasní."

Odpověděly mi pouze prázdné pohledy.

„Kdo tomu tady velí?" zkusila jsem to z jiné strany.

„Jmenuje se Chesny, detektiv Chesny. Ale vyslýchá svědky a nemůžeme ho rušit. Je mi líto."

Pochopila jsem, že s těmi dvěma to nikam nepovede. Natáhla jsem krk, abych viděla do chodby za nimi. Dveře vedlejší místnosti se zrovna otevřely a objevil se v nich vysoký černoch v hnědém proužkovaném obleku.

„Haló, detektive, tady ta dáma –"

Vystoupila jsem před strážníka. „Detektive Chesny?" zavolala jsem. „Detektive Chesny, musím s vámi hned mluvit."

„No tak, madam, nedělejte potíže," zabručel strážník Lasker, uchopil mě za pravou paži a pokusil se mě zatáhnout zpátky k židli.

„Je mi líto, ale musím mluvit s detektivem Chesnym!"

„Co se tu děje?" otázal se hlubokým hlasem muž v hnědém obleku. „Pusťte ji, strážníku."

„Omlouváme se, Ale, dáma ztrácí nervy."

Takže *Al.* Jméno bez zbytečných kudrlinek k vysokému muži sedělo.

„To slyším."

„Děkuji, detektive Chesny," oslovila jsem ho, setřásla oba strážníky a hrnula se ze dveří. „Jmenuji se Jessica Fletcherová," představila jsem se a tišším hlasem, aby mě nikdo jiný nezaslechl, jsem dodala: „Můj synovec Grady a já jsme objevili Betsy Archibaldovou. Potřebuji s vámi hned mluvit. Opravdu to nepočká."

„Tak dobře," rezignoval. „Pojďte se mnou, paní Fletcherová."

Vrátil se ke dveřím, odkud před chvílí vyšel, a já ho spěšně následovala. Netroufla jsem si ohlédnout se, protože mi bylo jasné, jak rozhořčeně se tváří oba strážníci; teď aby se báli, že i ostatní v místnosti začnou dělat rozruch. A opravdu jsem zaslechla Dana Howersteina. „Musím snad taky ztropit scénu, aby mi někdo věnoval pozornost?"

Chesny mě pohybem ruky vyzval, ať se posadím na židli u malého stolu naproti další prázdné židli. Byl to muž středního věku, vlasy na spáncích mu pomalu prokvétaly šedinami a pod očima, pronikavýma, ale nikoli nelaskavýma, se tvořily pytle.

„Vy jste autorka detektivek," konstatoval bezvýrazně.

„Přesně tak."

„Říkali mi, že v tom máte prsty."

„Podobný výraz bych asi nepoužila."

„To je vaše věc. Víte, kdo to spáchal?"

„To ne, teda zatím ne. Ještě jsem se nad tím nezamýšlela. Víte, můj prasynovec –"

„Ano, ano, já vím."

„Ne že bych nebyla ochotná vám pomoct, ale teď –"

„Nerad bych vás vyváděl z omylu, paní Fletcherová, ale policie je schopná řešit zločiny bez vaší pomoci. Ovšem když už vás tu mám, můžeme sepsat výpověď."

„V pořádku," souhlasila jsem, „ale nejdříve bych vás chtěla o něco požádat."

Zhluboka si povzdechl. „Víte, paní Fletcherová, jsem utahaný a nepřekypuju trpělivostí. Měl jsem dlouhý den, od rána sedím u soudu a pak vyfasuju tenhle případ, takže bych ocenil, kdyby –"

„Já vím," přerušila jsem ho.

„Co jako víte?“

„Že jste dnes byl u soudu.“

Tázavě zvedl obočí, až mu na čele vyskočily hluboké vrásky.

„Ach, omlouvám se. Musíte mi prominout. Myšlenky se mi rozbíhají všemi směry. Všimla jsem si, že máte sako vzadu pomačkané, a vím, že se policisté často zdržují u soudu jako svědci. Kdybyste strávil den v kanceláři, pravděpodobně byste si sako sundal a pověsil, než byste si sedl, jenže u soudu to nejde, tak jsem vydedukovala, že varhánky na saku pocházejí od –“ Potřásla jsem hlavou. „Omlouvám se, detektive. Jak jsem říkala, od toho strašného objevu nedokážu ukočírovat myšlenky. Pochopitelně jsem připravená vypovídat. Ale než se do toho pustíme, je tu ta záležitost s pohřešovaným devítiletým chlapcem. Jde o mého prasynovce, jmenuje se Frank a ztratil se. Myslím, že pátrání po něm by mělo mít přednost před čímkoli jiným. Prosím! Já i jeho otec umíráme strachy.“

„Jeho otcem je Grady Fletcher, je to tak?“

„Ano, přesně tak. Kde je?“

Moji otázku Chesny ignoroval a posadil se na protější židli.

„Děláte něco pro to, abyste Franka našli?“

„Informovali jsme všechny jednotky, že hledáme zájmovou osobu.“

„Jak to myslíte, zájmovou osobu?“ zvolala jsem rozhořčeně. „Frank přece není podezřelý.“

„Máme zájem ho vyslechnout.“

„Proč jste nespustili systém Dítě v ohrožení? Co když ho unesli?“

Zavrtěl hlavou. „To zatím není možné. Nemáme potvrzeno, že jde o únos, a taky neznáme popis únosce, případně vozidla. Zákon velmi přesně specifikuje, kdy je možné vyhlásit pátraní po oběti únosu. Ale jeho matka přinese fotografii, kterou rozešleme policistům, co ho hledají.“ Mrkl na hodinky. „Očekávám ji každým okamžikem.“

Chudák Donna. Zpráva o zmizení syna ji jistě strašně zasáhla. Zavolal jí to Grady? Nebo jí to oznámil někdo od policie? Příšerné je to tak či tak. Je zlomená, jede sama, ani pořádně neví kam, netuší, kde je její dítě nebo jestli vůbec žije. Snad si s Gradym budou navzájem oporou, hlavně ať je v té těžké chvíli nerozdělí výčitky.

Zhluboka jsem se nadechla. „Děkuji,“ pípla jsem s výdechem. „Už jste prohledali budovu?“

„Pár mých lidí na tom zrovna teď dělá a vyžádal jsem si posily, aby nám pomohly."

„To mě trošku uklidnilo."

„Ale zatím jsme ho nenašli."

„Jestli je pořád v objektu, tak na něj určitě narazíte. Modlím se, ať je to brzy."

„V mezičase, vadilo by, kdybych vám položil pár otázek?" Zmáčkl na malém přístroji tlačítko nahrávání.

„Jistěže ne."

„Povězte mi, paní Fletcherová, co se dnes stalo. Říkala jste, že vy a synovec jste objevili tělo."

„Přesně tak."

„Jak slečna Archibaldová umřela?"

„Mám za to, že na to vám odpoví soudní patolog."

„Ale já se ptám vás, paní Fletcherová."

„Nevšimla jsem si žádného vnějšího zranění – a ani na svetru neměla krev – ale v halence byla díra a poblíž jsme našli hřebíkovačku. Napadlo nás, že ji někdo použil jako vražednou zbraň."

„Když říkáte poblíž, kde přesně jste na tu hřebíkovačku narazili?"

„Ve vozíku, který blokoval pohled na její tělo."

„Takže jste ji neviděli, ale přitom jste věděli, že se za tím vozíkem nachází tělo?"

„Zahlédli jsme ruku, až potom jsme se snažili odsunout vozík."

„A objevili jste slečnu Archibaldovou. Proč jste pojala podezření, že je mrtvá, když jste neviděli žádnou krev?"

„Absence krve není nijak neobvyklá. Kdyby zemřela okamžitě, srdce by přestalo bít, takže by nevytryskla krev. Předpokládám, že vám neříkám nic nového, jako detektiv jste se jistě –"

„Vypadá to, jako byste si tělo prohlédla hodně důkladně, paní Fletcherová."

„No, trošku. Myslím, že už byla mrtvá nějakou dobu. Její čelist –"

„Ach, tak teď už z vás je koroner?"

„Samozřejmě že ne." Očekávala jsem, že mě znovu přeruší, ale když to neudělal, pokračovala jsem: „Přece píšu detektivky, jak už jste si zjistil."

„A tak jste se stala odbornicí na určení doby smrti?"

„Vůbec ne. Ale něco jsem za ty roky pochytila."

„Na tohle téma se s vámi budu bavit, až mi ukážete diplom z lékařské fakulty, jinak mě váš názor nezajímá.“

„V pořádku.“

Vstal a začal přede mnou přecházet tam a zpátky. „Pochopil jsem, že se Frank dnes namočil do nemalých potíží.“

„V tom to vězí, detektive Chesny. Do ničeho se nenamočil, šlo o nespravedlivé obvinění.“

„Neprávem nebo právem, slečna Archibaldová tvrdila, že způsobil velkou škodu na technickém vybavení, nebo ne?“

„Ano, hodně ji to rozrušilo.“

„Z toho, co jsem slyšel, ‚rozrušená‘ nepopisuje její stav dost výstižně. Dozvěděl jsem se, že řádila jako pominutá.“

„Připouštím, že takový popis sedí na její chování lépe.“

„A napadla Franka před spoustou lidí.“

„Slovně, ano.“

„Vy jste vystoupila na jeho obranu.“

„Pochopitelně. Je mu devět, takže se sám neumí bránit. Ona se chovala hrubě, a jak se ukázalo, Frank vlastně nic nezavinil. Způsobil to někdo jiný.“

„Ale měla jste na ni vztek, že ano?“

„Měla.“

„Dost na to, abyste si to s ní později chtěla vyřídit?“

„Kdybych se s ní potom ještě setkala, možná bych se k tomu vrátila. Ale zdálo se, že chlapec se z toho incidentu docela otřepal a choval se normálně, takže možná ani ne.“

„Čili tvrdíte, že už jste ji potom neviděla.“

„Ne.“

„Jak jste se ocitla v místnosti, kde slečna Archibaldová zemřela?“

„S Gradym jsme se sháněli po Frankovi. Byli se tam spolu ráno podívat, jak pracují truhláři. Snažili jsme se přijít na to, kam mohl Frank jít, a procházeli jsme všechna místa, co během dne navštívil.“

„Takže jste se v té místnosti ocitla náhodou a objevila jste tělo.“

„Vysvětlila jsem, že jsme tam nešli náhodou, ale hledali jsme Franka.“

„A našli slečnu Archibaldovou.“

„Ano.“

„Jste si jistá, že když jste do té místnosti vstoupila, nebyla ještě naživu?“

„Asi je to možné, ale domnívám se, že ne. Když jsme ji objevili, už byla mrtvá."

„Takže tvrdíte, že nebyla naživu, když jste vešla dovnitř?"

„Podle mého názoru ne."

„Proč vám to nevěřím, paní Fletcherová?"

„Nevím, proč mi nevěříte, detektive Chesny. Já mluvím pravdu."

„Víte, jak to podle mě ve skutečnosti proběhlo, paní Fletcherová? Myslím si, že když jste na slečnu Archibaldovou natrefila, byla naživu a vy a pan Fletcher jste se s ní pohádali, jeden z vás pak popadl hřebíkovačku a umlčel ji."

„Ujišťuji vás, že k ničemu takovému nedošlo."

„Hřebíkovačku jsme zajistili a sejmuli jsme z ní otisky. Je šance, že na ní najdeme vaše otisky, paní Fletcherová?"

„Pochybuji. Ale Grady ji vytáhl z vozíku."

„Proč to dělal?"

Věděla jsem, že to Chesnymu bude připadat směšné, ale přesto jsem to řekla: „Aby odlehčil náklad. Vozík byl příliš těžký a nemohli jsme s ním pohnout, tak –"

„Neumím si přestavit, že by váha hřebíkovačky znamenala podstatný rozdíl. Vám snad připadalo, že to pomohlo k odlehčení?"

„Vytáhl i kompresor a kolo kabelů."

„No to je tíha."

„Nelíbí se mi váš sarkastický tón, detektive. Snažím se vám vysvětlit, co se stalo."

„Nebo se možná pokoušíte nakrmit mě vymyšlenou historkou, abyste zakryla, co jste se synovcem spáchali. Teď víme, že jeho otisky nejspíše najdeme na vražedné zbrani. A víme, že se na Betsy Archibaldovou zlobil, a možná měl tak velkou zlost, že ji zabil. Snažíte se ho krýt?"

„Ne!"

„Já myslím, že ano, paní Fletcherová. A rozhodně vám to neprojde."

„Co tím chcete říct?"

Oba jsme se otočili za zvukem otevíraných dveří.

„Je tu matka toho pohřešovaného kluka," hlásil strážník. Ustoupil stranou a nechal Donnu vejít.

Vyskočila jsem ze židle a Donna mi vběhla do náruče.

„Nechápu, co se to děje," vyrazila ze sebe mezi vzlyky. „Kde může Frank být? Policie mi nedovolila vidět Gradyho."

„Policie dělá, co je v jejich moci, Donno. Prohledávají budovu a vyhlásili pátrání. Jsem si jistá, že ho každou chvíli najdou – živého a zdravého."

Pohlédla přese mě na detektiva.

„To je detektiv Chesny, Donno. Má na starosti vyšetřování vraždy."

„Vyšetřování *vraždy,*" zopakovala Donna. „Vražda? A Frank zmizel. Ach, teto Jessico," přešla do kvílení.

„Posaď se, prosím," vyzvala jsem ji a dovedla ji ke své židli. Poslechla, já si dřepla vedle ní a vzala ji za ruku ve snaze uklidnit ji.

„Kde je Grady?" Neptala se nikoho konkrétního.

Vzhlédla jsem k detektivovi. „Kde je můj synovec?" zeptala jsem se a vstala. „Měl by být s manželkou, aby ji mohl utěšit. Nemohl byste ho, prosím vás, přivést sem?"

„Je mi líto, paní Fletcherová, ale obávám se, že to není možné. V současné době se nenachází v budově."

Výraz na mé a Donninině tváři odrážel náš zmatek.

„A kde teda, proboha, je?" chtěla jsem vědět.

„Odvezli jsme ho na stanici."

„Proč?"

„K výslechu ve věci vraždy Betsy Archibaldové."

Přeložila Šárka Tulcová